

Sygn. akt: I C 1301/18 upr.

Na rozprawie dnia 16 kwietnia 2019 r. za powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. nie stawił się nikt, pełnomocnik zawiadomiony prawidłowo.

Pozwany B. P. nie stawił się pomimo należytego zawiadomienia o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień, ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Odstąpiono od nagrywania na podstawie art. 157§2 KPC.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Cichocki
Protokolant:	p.o. sekretarza sądowego Emilia Strzelczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2019 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko B. P.

o zapłatę

powództwo oddała w całości.

I C 1301/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego B. P. kwoty 296,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu. Podniósł, że umową cesji nabył od (...) S.A. z siedzibą w S. wierzytelność w stosunku do pozwanego, wynikającą z zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym umowy ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego. Podniósł, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 244,03 zł, wynikająca z polisy nr (...) z dnia 12.11.2015r. wymagalna 13.11.2015r. dotycząca samochodu V. (...) nr VIN (...). Ponadto kwota 52,55 zł tytułem należności

odsetkowej, wynikającej z sumy odsetek ustawowych naliczonych od dnia następnego po dacie wymagalności na dzień poprzedzający wygenerowanie pozwu.

Pozwany B. P., zawiadomiony o terminie nie stawił się na rozprawie i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 21.09.2018r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w S. i (...) Towarzystwem (...) z siedzibą w W. oraz Raport 3 (...) z siedzibą w K. została zawarta umowa przelewu wierzytelności

(d.: umowa przelewu wierzytelności - k. 15v-18)

Do pozwu została załączona kserokopia umowy ubezpieczenia pocztowego nr polisy (...) zawarta z B. P. z tytułu ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego V (...)nr VIN (...), w której kwota składki została określona na 1134,85 zł płatne do dnia 12.11.2015r.

(d.: kserokopia polisy – k. 32)

Pozew został wniesiony w sprawie dnia 03.12.2018r.

(bezsporne, k. 3)

Powództwo nie jest zasadne.

W ocenie Sądu, powód nie udowodnił tego, iż przysługuje mu roszczenie względem pozwanego zgłoszone w pozwie, w szczególności nie wykazał nabycia wierzytelności oraz jej istnienia.

Powód nie przedstawił dokumentów wykazujących jego następstwo prawne, ani potwierdzających fakt istnienia wierzytelności poprzednika prawnego powoda wobec pozwanego.

Przedłożona przez powoda umowa przelewu wierzytelności z dnia 21.09.2018 r., w ocenie Sądu, stanowi dowód wyłącznie tego, że doszło do zawarcia takiej umowy. Brak natomiast dowodu, iż obejmowała ona m. in. wierzytelność wskazaną w pozwie.

Należy przy tym podkreślić, iż zgodnie z twierdzeniami pozwu pozwany miał zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności posiadaczy pojazdów mechanicznych z (...) S.A. z siedzibą w S.. Na potwierdzenie tej okoliczności nie został przedłożony żaden dokument, w szczególności polisa i wniosek wypełniany przy zawarciu takiej umowy.

Powód do pozwu załączył jedynie niepotwierdzoną za zgodność kserokopię polisy wystawionej na nazwisko pozwanego przez (...) Towarzystwo (...) z siedzibą w W.. Kserokopia niepotwierdzona w sposób o jakim mowa w art. 129§2 k.p.c. nie stanowi dokumentu, a jedynie uprawdopodobnia istnienie dokumentu. Dla uznania kserokopii za dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Dopiero po umieszczeniu na kopii poświadczenia zgodności z oryginałem można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału. Brak poświadczenia uniemożliwia także przyjęcie domniemania zgodności kserokopii z oryginałem dokumentu. Z kolei pismo, które nie może być uznane za dokument, nie może być też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2000 r. IV CKN 59/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08).

Podkreślić także należy, iż Sąd jest związany podstawą faktyczną pozwu podaną przez powoda. Powód twierdzi natomiast w pozwie, że pierwotna umowa ubezpieczenia, z której wynika dochodzone roszczenie miała zostać zawarta przez pozwanego z (...) S.A. z siedzibą w S.. W tym stanie rzeczy przedłożona kserokopia polisy w żaden sposób nie

może stanowić dowodu istnienia wierzytelności pozwanego o jakiej mowa w pozwie, w szczególności dotyczy ona innego wierzyciela pierwotnego oraz innej kwoty niż dochodzona pozwem jako nieopłacona składka.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, że powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie natomiast z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem cyt. przepisu jest art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. W rozpoznawanej sprawie strona powodowa jest podmiotem profesjonalnym, co sama podkreślała, wobec czego winna być świadoma wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów, niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Poza powyższymi powodami, dla których roszczenie powoda nie jest zasadne w całości, należy również zwrócić uwagę, iż roszczenia powoda jest przedawnione.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c., roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Natomiast zgodnie z art. 117§2¹ k.c., obowiązującym od dnia 09.07.2018r., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Wskazany przepis art. 117§2¹ k.c. został wprowadzony Ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104). Stosownie do art. 5 ust. 4 tej ustawy, roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1 (Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Powyższe oznacza, że w realiach rozpoznawanej sprawy rzeczą Sądu było ustalenie z urzędu czy dochodzone pozwem roszczenia uległy przedawnieniu.

Stosownie do aktualnego brzmienia art. 118 k.c., termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Przywołany artykuł w brzmieniu sprzed 09.07.2018 r. przewidywał również trzyletni okres przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe i związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przy czym koniec terminu przedawnienia nie przypadał na ostatni dzień roku kalendarzowego, a na dzień odpowiadający początkowemu dniowi biegu terminu przedawnienia. Stosownie do przepisów art. 5 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104), do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia jej w życie przepisy kodeksu cywilnego w brzmieniu nadanym tą ustawą. Jeżeli zgodnie z kodeksem cywilnym, w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Mając na uwadze powołane art. 117§2¹ k.c. oraz art. 118 k.c., należy wskazać, że nie ulega wątpliwości w okolicznościach sprawy, iż pozwany występował w stosunku prawnym łączącym go z wierzycielem pierwotnym jako konsument. Nie ulega również wątpliwości, iż roszczenia, zarówno wierzyciela pierwotnego jak też powoda, są związane z prowadzeniem przez nich działalności gospodarczej. Stąd zastosowanie w sprawie ma trzyletni termin przedawnienia. Powód dochodzi również roszczeń o zapłatę odsetek od należności głównej, która nie została zapłacona. Odsetki

są roszczeniem okresowym, ma więc do nich zastosowanie art. 118 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym termin przedawnienia wynosi trzy lata. Roszczenie o odsetki za opóźnienie od niezapłaconej należności głównej przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (vide - uchwała SN z dnia 26 stycznia 2005r., III CZP 42/2004). Tym samym z terminem przedawnienia wskazanej przez powoda należności głównej, przedawniło się roszczenie o zapłatę odsetek wskazanych w pozwie.

Stosownie do art. 120§1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Jak wynika z okoliczności podanych przez powoda, które nie były kwestionowane przez pozwanego, roszczenie dochodzone pozwem stało się wymagalne dnia 13.11.2015r. Przedawniło się zatem z dniem 13.11.2018r. - zgodnie z art. 118 k.c., w brzmieniu obowiązującym do 09.07.2018r. W tym terminie przedawniło się również roszczenie o zapłatę odsetek. Z powyższego wynika, że termin przedawnienia upłynął przed datą wniesienia pozwu w sprawie, tj. 03.12.2018r.

Powód w żaden sposób nie udowodnił, iż nastąpiła przerwa w biegu przedawnienia na skutek zdarzeń wskazanych w art. 123 §1 k.c. W szczególności nie wykazał, że przed upływem terminu przedawnienia wszczął mediację, nie wykazał także, iż doszło do uznania roszczenia przez pozwanego. W szczególności nie jest uznaniem roszczenia fakt, iż pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew i nie brał udziału w sprawie. Brak merytorycznego zaprzeczenia twierdzeń powoda przez pozwanego nie zwalniał bowiem powoda z wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć bowiem nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności (tak SN w wyroku z 7.11.2007r., II CSK 293/07).

W tym stanie rzeczy, stosownie do powołanych przepisów art. 118 k.c., art. 120§1 k.c. oraz art. 123§1 k.c., należało uznać, iż dochodzone pozwem roszczenia uległy przedawnieniu przed datą wniesienia pozwu. Powód natomiast w żaden sposób nie udowodnił by nastąpiła przerwa biegu przedawnienia lub uznanie jakiegokolwiek części roszczenia dochodzonego pozwem.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd oddalił powództwo w całości.